

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 marca 2021 r. o waloryzacji policyjnej emerytury Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji na podstawie art. 6, art. **15c ust. 3**, art. 22a ust. 3 lub art. 24a ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2020 r. poz. 723), w związku z art. 1, art. 6 ust. 1 - 3 i ust. 5, art. 7 oraz art. 8 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 stycznia 2021 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2021 r., poz. 353) od dnia 1 marca 2021 r. ustalił nową wysokość policyjnej emerytury Z. M. wraz z przysługującymi dodatkami.

Nowa wysokość emerytury została obliczona przez podwyższenie dotychczasowej emerytury (przed jej ograniczeniem) tj. kwoty 3.368,36 zł wskaźnikiem waloryzacji w wysokości 104,24 %. Emerytura po waloryzacji od 1 marca 2021 r. wyniosła (przed jej ograniczeniem) kwotę 3.511,18 zł. Z uwagi na okoliczność, że ustalona w pkt. 1 wysokość emerytury, jest wyższa od kwoty 2.375,65 zł, tj. przeciętnej emerytury ogłoszonej przez Prezesa ZUS, wobec tego wysokość tej emerytury ograniczono do kwoty 2.375,65 zł. Podstawa wymiaru emerytury po waloryzacji od 1 marca 2021 r. wyniosła 6.481,78 zł.

/decyzja w aktach rentowych k. 42/

Od powyższej decyzji odwołał się wnioskodawca reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika podnosząc, iż przepisy art. 15 c, art. 13 ust. 1 lit. C w zw. z art. 13b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy są w wymiarze materialnym niezgodne z art. 2, art. 10, art. 30, 32 ust. 1 i 2, art. 67 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3, art. 42 oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji RP a także art. 6 i art. 14 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie świadczenia w wysokości ustalonej z pominięciem art. 15c ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) od dnia 1 marca 2021 r. W uzasadnieniu ubezpieczony podkreślił, że w trakcie pełnienia służby nie naruszał wolności i praw człowieka i w związku z tym nie służył na rzecz totalitarnego państwa.

/ odwołanie k. 2 – 6/

W odpowiedzi na odwołanie Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. wniósł o jego oddalenie. Uzasadniając swoje stanowisko organ rentowy wskazał, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przyjmuje się powszechnie, że zakres rozpoznania i orzeczenia (tj. przedmiot sporu) wyznaczony jest w pierwszej kolejności przedmiotem decyzji organu rentowego zaskarżonej do sądu ubezpieczeń społecznych, a w drugim rzędzie determinowany jest zakresem odwołania. Tym samym treść odwołania nie może wykraczać poza materię określoną w zaskarżonej decyzji z dnia 1 marca 2021 r. o waloryzacji policyjnej emerytury. Natomiast odwołujący podnosi zarzuty naruszenia przepisów ustawy zasadniczej oraz Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

/ odpowiedź na odwołania k.10-11/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Z. M. urodził się w dniu (...)

/ bezsporne/

Wnioskodawca Z. M. służbę rozpoczął w listopadzie 1976 roku w Wydziale B Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Ł., na stanowisku obserwatora-kierowcy. Służył tam do 2006 roku. W międzyczasie został kierownikiem zmiany. W 1990 roku przemianowano wydział na Wydział (...) Operacyjnej. Do jego obowiązków należało przygotowanie samochodów do jazdy po mieście do prowadzenia obserwacji. Samochody należało wyczyścić, zatankować, sprawdzić czy działa radiostacja, czy wóz jest sprawny. Odwołujący pobierał sprzęt fotograficzny, takie małe radiostacje do porozumiewania się ze współpracownikami, pobierał adres i zlecenie. Po zapoznaniu się i zapoznaniu grupy, to znaczy 2-3 obserwatorów, którzy chodzili pieszo, wsiadali w samochody i jechali. Obserwowali dany obiekt - najczęściej było to miejsce zamieszkania tak zwanego figuranta. Nie znali jego nazwiska. Mieli jedynie fotografię. Kiedy widzieli, że ktoś wychodzi, to podejmowali obserwację. Jak obserwowany wyjechał gdzieś, to jechali samochodem za nim, a jak szedł pieszo, to szli pieszo. Na koniec zdawali z tego minutową relację. Wnioskodawca następnie przekazywał to kierownikowi sekcji. Była tam informacja o godzinie wyjścia, miejscach, do których osoba obserwowana weszła i ile tam przebywała. Kiedy osoba wróciła do domu - obserwacja się kończyła. Wnioskodawca dokładnie takie same obowiązki wykonywał do 2006 roku, kiedy przeszedłem na emeryturę. W 1990 roku przeszedł pozytywnie weryfikację. Obserwowali przestępców. Zlecenia wydawał Wydział Kryminalny. Nie było nigdzie zaznaczone czy obserwacja dotyczyła np. osób z opozycji, ale mogło tak być. Wnioskodawca nigdy nie obserwował żadnego księdza, ani kościoła. Nie toczyło się przeciwko niemu nigdy postępowanie dotyczące zarzutu naruszenia praw czy wolności obywatelskich.

/zeznania wnioskodawcy Z. M. e-protokół z 14 II 2023 roku 00:05:24- 00:14:37/

Decyzją z dnia 7 III 2006 r. przyznano wnioskodawcy emeryturę policyjną w związku ze zwolnieniem ze służby w dniu 24 lutego 2006 roku.

/ decyzja k. 13 akt rentowych./

Z informacji Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu Oddziałowe Archiwum IPN w Ł., sporządzonej dla organu rentowego w dniu 17 marca 2017 r. wynika, iż wnioskodawca, w okresie od 16 XII 1976 r. do 31 VII 1990 r. pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r. poz. 708, z późn. zm.)

/informacja w aktach rentowych k. 33/.

Prawomocną decyzją z dnia 1 czerwca 2017 r. o ponownym ustaleniu wysokości policyjnej emerytury, Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji ponownie ustalił wysokość świadczenia Z. M. od 1 października 2017 r.

Wskazano, że podstawę wymiaru świadczenia stanowi kwota 5.668,51 zł. Emerytura wynosi 54,17 % podstawy wymiaru, a jej łączna wysokość stanowi 2.029,65 zł. Jako podstawę prawną decyzji wskazano przepisy - art. 15c w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r. poz. 708, z późn. zm. dalej jako ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy) oraz otrzymaną z IPN Informację z dnia 17 marca 2017 r.

/decyzja w aktach rentowych k. 38 /

Od powyższej decyzji wnioskodawca bez konkretnej przyczyny nie złożył odwołania do Sądu.

/okoliczność bezsporna/

Decyzjami z dni: 28 lutego 2018 roku, 28 lutego 2019 roku i 28 lutego 2020 roku wysokość świadczenia była waloryzowana w analogiczny sposób jak w zaskarżonej decyzji. Decyzje są prawomocne.

/decyzje w aktach rentowych – k. 39-41/

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje

Przedmiotem rozpoznania, w niniejszej sprawie, jest decyzja Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia **1 marca 2021 r., dotycząca waloryzacji policyjnej emerytury wnioskodawcy.**

Przy czym, wnioskodawca reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie podważał zastosowanego wskaźnika waloryzacji emerytury i rent w 2021 r., czyli wskaźnika 104,24 %. Wnioskodawca zaś zakwestionował ograniczenie wysokości emerytury poprzez zastosowanie art. **15 c.** Przy czym zaskarżona decyzja wskazywała jako podstawę rozstrzygnięcia jedynie art. 15 c ust. 3.

Zgodnie z art. 11 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 723, ze zm.), w sprawach, w niej nieuregulowanych, stosuje się przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, kodeks postępowania administracyjnego oraz przepisy o postępowaniu egzekucyjnym .

W myśl zaś art. 6 pkt. 1 cytowanej ustawy emerytury i renty oraz podstawy ich wymiaru podlegają waloryzacji na zasadach i w terminach przewidzianych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z tym że waloryzacja, o której mowa w art. 88 tej ustawy, obejmuje emerytury i renty osób: a) którym prawo do świadczenia ustalono przed dniem 1 marca; b) które nabyły prawo do renty rodzinnej po funkcjonariuszach zmarłych nie później niż w ostatnim dniu lutego. Przepis art. 6 ustawy w przytoczonym brzmieniu obowiązuje od 1 stycznia 2004 r. a nadany został ustawą z dnia 27 marca 2003 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2003.56.498).

Ustawa z dnia 18 lutego 1994 r. weszła w życie z dniem 25 maja 1994 r. i , z tym też dniem, moc utraciła ustawa z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin. Zgodnie z art. 58 ust. 1 pkt. 1 ustawy emerytalnej z dnia 18 lutego 1994 r. emerytury i renty, do których prawo ustalono na podstawie przepisów dotychczasowych, stały się emeryturami i rentami w rozumieniu tej ustawy, z tym, że wysokość tych świadczeń podlegała ustaleniu na nowo z urzędu, według zasad określonych w ustawie.

Analizując treść art. 6 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) oraz ich rodzin, także, należy mieć na uwadze stan prawny, który obowiązywał przed i po dniu wejścia w życie nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2004, nr 39, poz. 353).

Od dnia 1 stycznia 1999 r. przepis art. 6 z mocy art. 160 pkt. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych otrzymał brzmienie według którego „Emerytury i renty podlegają waloryzacji na zasadach i w terminach przewidzianych w przepisach o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych”. W obowiązującej poprzednio wersji tego przepisu waloryzacja emerytur i rent dokonywana była w takim stopniu i terminie, w jakim następował wzrost uposażenia zasadniczego żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy pozostających w służbie i zajmujących analogiczne stanowiska. Identyczna zmiana w odniesieniu do żołnierzy została dokonana w art. 6 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin przepisem art. 159 pkt. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Przepisy art. 159 pkt. 1 i art. 160 pkt. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 1999 r., sygn. K 4/99, zostały uznane za zgodne z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej /opubl: Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego rok 1999, Nr 7, poz. 165/. W uzasadnieniu do orzeczenia z dnia 20 grudnia 1999 r. Trybunał Konstytucyjny rozważał, czy zakwestionowane przepisy art. 159 pkt. 1 i art. 160 pkt. 1 są zgodne z zasadą ochrony praw nabytych. Treścią tej zasady jest zakaz stanowienia przepisów, arbitralnie odbierających lub ograniczających, prawa podmiotowe. Trybunał Konstytucyjny wskazał, iż skutkiem wejścia w życie przepisów art. 159 pkt. 1 i art. 160 pkt. 1 nie jest ani pozbawienie prawa do świadczeń, ani wyłączenie ich waloryzacji. Wprawdzie zakwestionowany przepisy zmienił w stosunku do określonej grupy świadczeniobiorców metodę (mechanizm) waloryzacji, zachował jednak samo założenie stabilnej wartości ekonomicznej otrzymywanych świadczeń oraz przewidział mechanizm umożliwiający jego urzeczywistnienie. Mimo zmiany przepisów, istota instytucji przystosowującej wartość świadczeń emerytalno-rentowych do spadku siły nabywczej pieniądza, w którym wypłacane są świadczenia, nie została więc naruszona. Innymi słowy - nie doszło do pozbawienia uprawnienia do waloryzacji świadczeń, ale jedynie do zmiany metody waloryzowania ich wysokości. Mając na uwadze zakres modyfikacji prawa do waloryzacji, który nie dotyczył istoty tego prawa oraz okoliczności, uzasadniające tę modyfikację, a więc: dokonaną głęboką reformę całego systemu emerytalnego, potrzebę zachowania wewnętrznej sprawiedliwości i spójności systemu oraz kryzys w finansowaniu ubezpieczeń społecznych, Trybunał Konstytucyjny nie dopatrywał się, w tym przypadku, niezgodnego z ustawą zasadniczą, arbitralnego ograniczenia zasady ochrony praw nabytych, stanowiącej element zasady państwa prawnego.

Zasada ochrony praw słusznie nabytych nie zakazuje dokonywania waloryzacji emerytury i rent w przyszłości w sposób mniej korzystny od dotychczasowych zasad pod warunkiem zachowania istoty tych uprawnień do waloryzacji świadczeń emerytalno - rentowych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 maja 2000 r., sygn. akt III AUa 1062/99, OSA 2001/2, poz. 6). W konsekwencji stwierdzić należy, że nie nabywa się prawa do sposobu waloryzacji, tak jak nie nabywa się prawa do zasad łączenia świadczenia z zarobkiem. Zasady te mogą być przez ustawodawcę zmienione i dotyczą wszystkich aktualnych świadczeniobiorców, a nie tylko tych, którzy prawo do świadczeń nabyli po zmianie tych zasad.

Wskazać należy, że również Trybunał Konstytucyjny jeszcze wielokrotnie potwierdzał, że zasada ochrony praw nabytych nie dotyczy ani sposobu waloryzacji, ani zasad zawieszenia prawa do świadczenia w razie podjęcia pracy. Zasada ta oznacza, że po spełnieniu warunków nabycia prawa do danego świadczenia osoby uprawnionej nie dotyczą już żadne zmiany tych warunków. Zasady realizacji mogą się jednak zmieniać (vide wyrok SA w Warszawie z dnia 12 października 2010 r., III AUa 861/09, LEX nr 1645873; wyrok SA w Warszawie z dnia 22 grudnia 2009 r., 111 AUa 839/09, LEX nr 1645865; wyrok SA w Warszawie z dnia 25 lutego 2010 r., III AUa 1076/09, LEX nr 1645684).

Stosowanie do treści art. 88 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 291) waloryzacja dokonywana jest corocznie od dnia 1 marca i polega ona na pomnożeniu kwoty świadczenia i podstawy jego wymiaru przez wskaźnik waloryzacji. W myśl ust. 3 waloryzacji podlega kwota świadczenia i podstawa jego wymiaru w wysokości przysługującej ostatniego dnia lutego roku kalendarzowego, w którym przeprowadza się waloryzację. Waloryzacja obejmuje emerytury i renty przyznane przed terminem waloryzacji (ust. 4).

Wskaźnik waloryzacji, w myśl art. 89 ust. 1, to średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych w poprzednim roku kalendarzowym zwiększony o co najmniej 20 % realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w poprzednim roku kalendarzowym. Wskaźniki waloryzacji, na podstawie upoważnienia zawartego w art. 89 ust. 6, ogłasza w drodze komunikatu w "Monitorze Polskim" minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego.

Wskaźniki waloryzacji emerytur i rent wyniósł w 2021 r. – 104,24 %, (Komunikat Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10 lutego 2021 r. w sprawie wskaźnika waloryzacji emerytur i rent w 2021 r., MP poz. 167).

Ten element nie był kwestionowany, albowiem zastosowany został prawidłowy wskaźnik waloryzacji.

Podkreślić w tym miejscu trzeba, że dnia 1 stycznia 2017 r. weszła w życie ustawa z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r. poz.), na mocy której wprowadzono art. 13b ustalający katalog cywilnych i wojskowych instytucji i formacji, w których służba od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r. jest uznawana za służbę na rzecz totalitarnego państwa. Ustawa zmieniająca wprowadziła także zasady ustalania wysokości policyjnej emerytury i renty inwalidzkiej nakazując stosowanie art. 15c i 22a ustawy. Wysokość emerytury, ustalonej zgodnie z tymi przepisami, nie może być wyższa niż miesięczna kwota przeciętnej emerytury wypłacanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ogłoszonej przez Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (art. 15c).

Zgodnie z Komunikatem Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26.02.2021 r. (M.P. 2021 poz. 222), od dnia 1 marca 2021 r. miesięczna kwota przeciętnej emerytury, wypłacanej przez ZUS z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynosi 2.375,65 zł. W takiej wysokości organ emerytalny ustalił wysokość świadczenia wnioskodawcy.

Natomiast pełnomocnik wnioskodawcy kwestionował zastosowanie do sytuacji prawnej ubezpieczonego art. 15c ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji.

Uwypuklić jednak w tym miejscu należy, że kwestia ponownego ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego wnioskodawcy poprzez ograniczenie wysokości tej emerytury w związku z przyjęciem okresu służby na rzecz totalitarnego państwa oraz ograniczeniem do wysokości, nie wyższej, niż miesięczna kwota przeciętnej emerytury, wypłacanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ogłoszonej przez Prezesa ZUS nie była przedmiotem zaskarżonej decyzji, **lecz decyzji wydanej przez organ rentowy w dniu 1 czerwca 2017 r. na podstawie wskazanego wyżej art. 15c ustawy oraz informacji o przebiegu służby sporządzonej przez Instytut Pamięi Narodowej - Komisje Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu. Jednocześnie wydano kolejne decyzje waloryzacyjne na analogicznych zasadach ograniczając wysokość świadczenia wnioskodawcy.**

Powyższe decyzje uprawomocniły się wobec nie złożenia przez wnioskodawcę odwołań do Sądu. Przy czym w niniejszym postępowaniu wnioskodawca nie wnosił o przywrócenie terminie do jego wniesienia przyznając wprost, że nie odwołał się od tej decyzji bez konkretnej przyczyny.

Podkreślić zaś trzeba, że przed sądem odwołujący się może żądać jedynie korekty stanowiska zajętego przez organ rentowy i wykazywać swoją rację, odnosząc się do przedmiotu sporu objętego zaskarżoną decyzją, nie może natomiast żądać czegoś, o czym organ nie decydował, a tym bardziej nie może podważać kwestii prawomocnie przesądzonych.

Postępowanie z zakresu ubezpieczeń społecznych jest postępowaniem odrębnym, które cechuje się znaczną odmiennością od zwykłego postępowania cywilnego. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych sąd nie bada całokształtu okoliczności łączących strony postępowania, a jedynie bada kwestię prawidłowości i zasadności wydanej decyzji. W odwołaniu wnioskodawca może jedynie żądać korekty tego stanowiska i wykazywać swoją rację, odnosząc się do przedmiotu sporu, objętego zaskarżoną decyzją. Odwołujący się nie może żądać czegoś, o czym organ rentowy nie decydował. Zarzuty mają ukierunkowywać czynności sądu zmierzające do zbadania zasadności decyzji organu rentowego (M. K., Postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, Lex 2013).

W niniejszej sprawie ramy postępowania sądowego wyznacza decyzja z dnia 1 marca 2021 r., której przedmiotem była jedynie kwestia waloryzacji świadczenia emerytalnego. Przedmiotem wskazanej decyzji nie było zaś ograniczenie wysokości emerytury w oparciu o art.15 c cytowanej ustawy, bowiem było ono przedmiotem innej decyzji (z dnia 1 czerwca 2017 r.). Sąd nie może badać innych decyzji ani roszczeń ubezpieczonego z nimi związanych, a jedynie prawidłowość zaskarżonej decyzji z dnia 1 marca 2021 r. Trafnie wskazuje się bowiem w orzecznictwie, iż w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego, to jej treść wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania oraz orzeczenia sądu pracy i ubezpieczeń społecznych. Zatem tylko na tym obszarze sąd dokonuje jej kontroli zarówno pod względem jej

formalnej poprawności, jak i merytorycznej zasadności (zob. postanowienia SN z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNP 2000/15/601; z dnia 3 lutego 2010 r., II UK 314/09, Legalis nr 348966; z dnia 18 lutego 2010 r., III UK 75/09, OSNP 2011/15-16/215; z dnia 2 marca 2011 r., II UZ 1/11, Legalis nr 492250; z dnia 22 lutego 2012 r., II UK 275/11, Lex nr 1215286 i z dnia 19 grudnia 2018 r., III UK 77/18, Legalis nr 1865838).

W tej sytuacji argumentacja odwołania odnosząca się wyłącznie do ograniczenia wysokości emerytury w myśl art. 15c cytowanej ustawy, nie może mieć w tej sprawie znaczenia, skoro nie to było przedmiotem zaskarżonej w sprawie decyzji. Sąd ubezpieczeń społecznych nie działa w zastępstwie organu rentowego i choć samodzielnie oraz we własnym zakresie rozstrzyga wszelkie kwestie objęte treścią zaskarżonej decyzji, to jego rozstrzygnięcie odnosi się właśnie do tej decyzji (art. 477 § 2, art. 477¹⁴ § 2 i art. 477^{14a} k.p.c.).

Skoro zatem jak już wyżej wskazano przedmiotem zaskarżonej decyzji była jedynie kwestia waloryzacji świadczenia emerytalnego, to Sąd prowadził postępowanie jedynie pod kątem prawidłowości tej decyzji.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie jako bezzasadne oddalił.